

ПЕСМА НАД ПЕСМАМА

Писац: Соломон

Место писања: Јерусали

Писање завршено: око 1020. пре н. е.

1 Соломонова песма над песмама: **2** „Кад би ме само пољубио пољупцима усана својих! Јер љубав је твоја боља од младог вина. **3** Диван је мирис уља твојих. Име је твоје као уље што се излива. Зато те девојке воле. **4** Води ме са собом, бежимо! Цар ме је довео у одаје своје! Радујмо се и веселимо се заједно! Причајмо о љубави твојој више него о младом вину! С правом те воле. **5** Поцрнела сам, али сам лепа, кћери јерусалимске - црна као шатори кидарски, лепа као шаторска платна Соломонова. **6** Не гледајте ме што сам поцрнела, што ме је сунце огрејало. Синови мајке моје наљутили су се на мене. Дали су ми да чувам винограде, а свој виноград нисам чувала. **7** Реци ми, ти кога воли душа моја, где стадо пасеш, где ти стадо почива у подне? Зашто да будем у тугу завијена међу стадима другова твојих? **8** Ако сама не знаш, о најлепша међу женама, пођи трагом стада и паси јариће своје крај шатора пастирских! **9** Упоредио бих те, вољена моја, с вранцем својим упрегнутим у кола фараонова. **10** Лепи су образи твоји окићени плетеницама, леп је врат твој с огрлицом нанизаном. **11** Направићемо ти венчиће од злата са украсима сребрним. **12** Док је цар за столом својим, нард мој мирише. **13** Мени је драги мој као кесица смирне, међу дојкама мојим он ће преноћити. **14** Мени је драги мој као грозд кане у виноградима Еин Гедија. **15** Како си лепа, вољена моја! Како си само лепа! Очи су ти као у голубице.” **16** „Како си леп, драги мој, и како си мио! Лишће је постеља наша. **17** Кедрови су греде куће наше дивне, а смреке су греде крова нашег.”

2 „Ја сам ружа Саронска, љиљан из долине. **2** Што је љиљан међу коровом трновитим, то је вољена моја међу девојкама.” **3** „Што је дрво јабуке међу стаблима шумским, то је драги мој међу младићима. За

сеном његовом ја сам жудела, и тамо сам села, и плод је његов слadak непцу мом. **4** Увео ме је у кућу где се младо вино пије и развио нада мношћем љубави. **5** Окрепите ме сувим грождем, освежите ме јабукама, јер болујем од љубави. **6** Левица је његова под главом мојом, а десница ме његова грли. **7** Заклињем вас, кћери јерусалимске, газелама и кошутама пољским, не будите љубав у мени, не будите је кад се сама није пробудила. **8** Чује се глас драгог мог! Ево га! Долази, пење се по горама, поскакује по бреговима. **9** Драги је мој као газела и као јеленче. Ево га! Стоји иза зида нашег, гледа кроз прозоре, завирује кроз решетке. **10** Одазвао се драги мој и рекао ми: 'Устани, вољена моја, лепотице моја, и дођи. **11** Јер ево, кишно је доба прошло, киша је стала, отишла је. **12** Све је процветало, дошло је време да се лоза орезује, и глас грлице чује се у земљи нашој. **13** Смоква је прве плодове своје зрелом бојом обојила, лозе цветају, шире мирис свој. Устани, дођи, вољена моја, лепотице моја, дођи к мени. **14** Голубице моја што се кријеш у пукотинама стена камених, крај стрме стазе горске, дај да те видим, дај да ти чујем глас, јер је глас твој пријатан и лик је твој прекрасан'." **15** „Похватајте нам лисице, мале лисице што уништавају винограде, јер су нам виногради у цвату." **16** „Драги мој мени припада, а ја њему. Он стадо пасе међу љиљанима. **17** Пре него што поветарац дневни дуне и сене нестану, окрени се к мени, драги мој! Буди као газела и као јеленче на горама што нас раздвајају."

3 „На постељи својој, у ноћима, тражила сам онога кога душа моја воли. Тражила сам га, али га нисам нашла. **2** Молим вас, пустите ме да устанем и обиђем град, да по улицама и трговима тражим онога кога душа моја воли. Тражила сам га, али га нисам нашла. **3** Срели су ме стражари који град обилазе: 'Јесте ли видели онога кога душа моја воли?' **4** Тек што сам их прошла, нашла сам онога кога душа моја воли. Ухватила сам га и нисам га пуштала док га нисам увела у кућу мајке моје, у одаје оне која ме је у утроби носила. **5** Заклињем вас, кћери јерусалимске, газелама и кошутама пољским, не будите љубав у мени, не будите је кад се сама није пробудила." **6** „Шта се то диже из пустиње

попут стубова дима и мирише на смирну и тамјан и на разноврсни мирисни прашак трговачки? **7** Гле, то је носиљка Соломонова. Око ње је шездесет јунака, одабраних између јунака Израелових. **8** Сви мач имају, за рат су увежбани, свакоме је мач на боку због страха ноћног. **9** То је носиљка коју је цар Соломон себи начинио од стабала ливанских. **10** Стубови су њени од сребра, наслони од злата. Седиште јој је од вуне пурпурне боје, а изнутра су је с љубављу украсиле кћери јерусалимске. **11** Изађите кћери сионске и гледајте цара Соломона с венцем који му је мајка исплела на дан свадбе његове, на дан радости срца његовог.”

4 „Како си лепа, вољена моја! Како си само лепа! Очи су ти као у голубице испод вела твога. Коса ти је као стадо коза које скакућу низ брда галадска. **2** Зуби су ти као стадо оваца тек острижених што с купања долазе - свака близанце носи, ниједна није без јагањаца остала. **3** Усне су ти попут нити скерлетне, и речи су твоје пријатне. Као кришке нара слепоочнице су твоје под велом твојим. **4** Врат ти је као кула Давидова, сазидана од наслаганог камења, на којој хиљаду штитова виси, све округли штитови јунака. **5** Две су дојке твоје као два младунчета, близанца газелина, што пасу међу љиљанима.” **6** „Пре него што дневни поветарац дуне и сене нестану, поћи ћу до горе смирне и до брда тамјана.” **7** „Сва си лепа, вољена моја, и нема на теби мане. **8** Поћи са мном с Ливана, невесто моја, поћи са мном с Ливана. Сићи с врха Амана, с врха Сенира, с врха Ермона, из лављих скровишта, с гора леопардових. **9** Срце ми због тебе лупа, сестро моја, невесто моја, срце ми лупа због једног погледа ока твога, због једног привеска огрице твоје. **10** Како је слатка љубав твоја, сестро моја, невесто моја! Колико је љубав твоја боља од вина, и мирис уља твојих од свих других мириса! **11** Са усана твојих капље мед из саћа, невесто моја. Мед и млеко под језиком су твојим, а мирис је хаљина твојих као мирис Ливана. **12** Врт ограђен сестра је моја, невеста моја, врт ограђен, извор запечаћен. **13** Кожа је твоја рај пун нарова, с најбољим плодовима, каном и нардом, **14** нардом и шафраном, мирисном трском и циметом, са свим врстама тамјановог дрвета, смирном и алојом, са свим најлепшим мирисима. **15**

Кожа је твоја извор вртовима, врело питке воде и поток што тече с Ливана. **16** Пробуди се, северни ветре, дођи и ти, ветре јужни. Дувај по врту моме. Нека се шире мириси његови. Нека драги мој дође у врт свој и нека једе најбоље плодове његове.”

5 „Дошао сам у врт свој, сестро моја, невесто моја. Убрао сам смирну своју и мирисно биље своје. Јео сам саће своје и мед свој, пио сам вино своје и млеко своје.” „Једите, пријатељи! Пијте и опијте се љубављу!” **2** „Ја спавам, али срце моје бди. Чујем драгог свог како куца!” „Отвори ми, сестро моја, вољена моја, голубице моја, ти што немаш мане! Јер глава је моја росом орошена и увојци су моји пуни капи ноћних.” **3** „Скинула сам хаљину своју, како да је опет обучем? Ноге сам опрала, како да их испрљам?” **4** Драги је мој провукао руку своју кроз отвор на вратима, и сва је утроба моја устрептала у мени. **5** Устала сам да отворим драгом свом, а с руку ми је капала смирна, с прстију ми се сливала смирна на отворе од резе. **6** Отворила сам драгом свом, али је драги мој већ отишао, нестао је. Дух је мој изашао из мене кад је проговорио. Тражила сам га, али га нисам нашла. Звала сам га, али се није одазвао. **7** Срели су ме стражари који град обилазе. Тукли су ме, ранили су ме. Стражари са зицина узели су ми огртач мој. **8** Заклињем вас, кћери јерусалимске, ако нађете драгог мог, реците му да болујем од љубави.” **9** „По чему је драги твој бољи од других, о најлепша међу женама? По чему је драги твој бољи од других, па нас тако заклињеш?” **10** „Драги мој сав блиста и румен је, истиче се међу десет хиљада. **11** Глава му је злато, суво злато. Увојци су његови гроздови урме. Коса му је црна као гавран. **12** Очи су му као голубови крај потока, што се у језерцу млека купају, седећи у њему. **13** Образи су му као леје зачина, као куле мирисног биља. Усне су му љиљани с којих капље смирна. **14** Прсти су му од злата, хризолитом окићени. Стомак му је плоча од слоноваче, сафирима прекривена. **15** Ноге су му стубови од мермера, на постољима од сувог злата стоје. Стас му је као Ливан, без премца као кедрови. **16** Непце му је права

сласт и сав је привлачан. Такав је драги мој, такав је вољени мој, кћери јерусалимске.”

6 „Куда је отишао драги твој, о најлепша међу женама? Куда је кренуо драги твој, да га с тобом тражимо?” **2** „Драги је мој отишао у врт свој, ка лејама мирисног биља, да стадо пасе међу вртovima и да љиљане бере. **3** Ја припадам драгом свом, а драги мој припада мени. Он пасе стадо међу љиљанима.” **4** „Лепа си, вољена моја, као предиван град, дивна као Јерусалим, страшна као чете под барјацима окупљене. **5** Очи своје одврати од мене, јер сам због њих немиран. Коса ти је као стадо коза које скакућу низ Галад. **6** Зуби су ти као стадо оваца што с купања долазе - свака близанце носи, ниједна није без јагањаца остала. **7** Као кришке нара слепоочнице су твоје под велом твојим. **8** Нека је и шездесет царица и осамдесет иноча и девојака без броја, **9** али једна је само голубица моја, она што нема мане. Миљеница је мајке своје, чиста код оне која ју је родила. Виделе су је девојке и срећном је прозвале, царице и иноче, и хвалиле су је: **10** ‘Ко је она што одозго попут зоре гледа, лепа као месец пун, чиста као сунце што сја, страшна као чете под барјацима окупљене’?” **11** „Отишла сам у врт где расту ораси, да видим пупољке у долини, да видим да ли је лоза пустила младице, да ли је нар процветао. **12** Нисам ни схватила шта се збива, а душа ме је моја одвела на кола племенитог народа мога.” **13** „Врати се, врати се, Суламко! Врати се, врати се да те гледамо!” „Шта видите на Суламки?” „Нешто као игру два логора!”

7 „Како су дивни кораци твоји у сандалама твојим, кћери племенита! Облине су бедара твојих попут накита, дело руку уметничких. **2** Пупак је твој као пехар округли. Нека у њему младог вина зачињеног никад не нестане. Стомак је твој као купа пшенице, љиљанима ограђена. **3** Две су дојке твоје као два младунчета, близанца газелина. **4** Врат је твој као кула од слоноваче. Очи су твоје као језера у Есевону, код врата града Ватравима. Нос је твој као кула ливанска што гледа према Дамаску. **5** Глава је твоја као Кармил, а увојци на глави твојој попут вуне пурпурне

боје. Цара је заробила бујна коса твоја. **6** Како си лепа, како си љупка, вољена моја, највећа од свих милина! **7** Стас је твој попут палме, а дојке су твоје као гроздови урме. **8** Рекао сам: 'Попећу се на палму, да дохватим гране њене с гроздовима урме.' Нека су ти дојке као гроздови на лози, мирис даха твога као мирис јабуке **9** и непце твоје као најбоље вино..." „Оно глатко клизи за драгог мог, лагано тече низ усне оних што спавају. **10** Ја припадам драгом свом и он замном жуди. **11** Дођи, драги мој, хајдемо у поље. Почивајмо међу грмовима кане. **12** Устанимо рано и пођимо у винограде да видимо да ли је лоза пустила младице, да ли су се цветови отворили, да ли је нар процветао. Тамо ћу ти показати колико те волим. **13** Мандрагоре шире мирис свој и пред вратима нашим има разноврсног воћа најбољег. И ново и старо, драги мој, сачувала сам за тебе."

8 „О, да си ми брат кога је мајка моја на грудима дојила! Када бих те нашла напољу, пољубила бих те, и нико ме не би презирао. **2** Повела бих те са собом, довела бих те у кућу мајке своје која ме је поучавала. Дала бих ти да пијеш младо вино зачињено, свежи сок од нара. **3** Левица би његова под главом мојом била, а десница би ме његова грлила. **4** Заклињем вас, кћери јерусалимске, не будите љубав у мени, не будите је кад се сама није пробудила." **5** „Ко је она што долази из пустиње, наслоњена на драгог свог?" „Под јабуком сам те пробудила. Тамо је мајка твоја у порођајним боловима била. Тамо те је она у порођајним мукама родила. **6** Стави ме као печат на срце своје, као печат на руку своју, јер је љубав јака као смрт, непопустљива као гроб кад верност тражи. Жар је њен жар ватре, пламен који долази од Господа. **7** Ни многе воде не могу угасити љубав нити је реке могу однети. Кад би човек и све благо дома свога за љубав дао, људи би то благо презирали." **8** „Имамо сестрицу која још нема дојке. Шта ћемо учинити са сестром својом кад буде реч о њој?" **9** „Ако буде попут зида, саградићемо на њој круниште од сребра, а ако буде попут врата, обложићемо је даскама кедровим." **10** „Ја сам зид и дојке су моје као куле. Тако сам у очима његовим постала као она која је мир нашла. **11**

Соломон је у Валамону виноград имао. Предао је виноград чуварима и сваки мора за род његов хиљаду сребрника донети. **12** Мој виноград, који мени припада, мени је на располагању. Теби нека је хиљада, Соломоне, а двеста онима који чувају род његов. **13** Ти која боравиш у вртovima, другови пажљиво слушају глас твој. Дај да га и ја чујем! **14** Потрчи, драги мој, и буди као газела и као јеленче на горама мирисним”.